

кръвопролитна. Ричардъ много пъти се връщталъ отъ бой наиченъ съ неприятелски глави по грѣди ти на конь тѣ и съ щитѣ, набученъ съ мусулмански стрѣли. Той придобилъ на истокъ голѣма слава съ войнишки ти си работи; отъ единъ неговъ погледъ треперяли Сарацини ти; нѣкой си емиръ, който се отличавалъ по яздене то и по доброто оръжие, дръзналъ да го извика на еднобой; Ричардъ отъ едно ударене му отсѣклъ глава та и плешката съ дѣсна та рѣка. Нѣ той си почернилъ име то съ варварската си лютость. Така еднажъ, като не му пратилъ Саладинъ на уречено то врѣме обречений откупъ за заробени ти Сарацини, той заповѣдалъ та ги извадили вързани на поле то, и ги посѣкли всички ти, които били до 2,700 души. Уобшто Ричардъ Львово Сръдце, ако и да билъ добръ войникъ, нѣ нѣмалъ войводека дарба, та за това и неможилъ да достигне цѣль та си, сир. да освободи Иерусалимъ. Той, като се научилъ, че по-малкий му братъ искалъ да усвои английскый прѣстолъ, прѣговорилъ се съ Саладина, и си отишълъ въ Европа. Ричардъ Львово Сръдце задалъ такъвъ голѣмъ страхъ на Сарацини ти, шото име то му много врѣме се помнило на Истокъ; за примѣръ, майки ти, кога да прѣговарятъ дѣца та си да не плачатъ, плашили ги съ краль Ричарда; или кога нѣкой сарацинскый конь се хвърлялъ плахо на страна, вѣсѣдникъ тѣ го питалъ: »Нима Ричарда видѣ?«

На връщтане една буря отнесла Ричардовий корабъ въ Адриатическый заливъ. Оттамъ той отишълъ по-нататкъ прѣзъ Германия, прѣоблѣченъ на поклонникъ; нѣ по пъть тѣ го познали, та падналъ въ рѣцѣ тѣ на врагъ тѣ си, Леополда австрийскый херцогъ. Тоя херцогъ участвовалъ въ третий кръстоносний походъ, и кога се призимала Акра заповѣдалъ да вдигнатъ неговий нѣмекый прѣпорець на една отъ кули ти на градъ тѣ; а Ричардъ Львово Сръдце заповѣдалъ та съдрали прѣпорець тѣ и го